

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 13C/129/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712214933
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Lehotský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6712214933.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Jurajom Lehotským v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Súd **n e p r i z n á v a** žalovanému náhradu trov konania.

Súd konanie o návrhu žalobcu zo dňa 05.03.2015 na prerušenie konania **z a s t a v u j e**.

Súd návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 05.03.2015 **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 27.09.2012 boli tunajšiemu súdu doručené podania žalobcu zo dňa 17.09.2012 označené ako „Žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“ vedené pôvodne pod spisovou značkou 13C/129/2012, 13C/130/2012, 13C/131/2012, 13C/132/2012, 13C/133/2012, 11C/97/2012, 11C/104/2012, 11C/118/2012, 11C/121/2012 a 11C/139/2012, ktorými sa žalobca domáha voči žalovanému náhrady škody vzniknutej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen, pretože tento nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote.

Vzhľadom k tomu, že predmetom konania sú obdobné veci a účastníci konania sú v jednotlivých konaniach totožní, súd rozhodol o spojení vecí na spoločné konanie uznesením zo dňa 13.12.2012 pod číslom konania 13C/129/2012-14 s tým, že uvedené veci sa budú viesť pod spisovou značkou 13C/129/2012.

Súd uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 12.03.2015 vylúčil vec vedenú pod sp. zn. 13C/131/2012 na samostatné konanie zo spoločného konania vedeného pod sp. zn. 13C/129/2012.

Vo všetkých deviatich prípadoch žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že Okresný súd Zvolen ako súd exekučný mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora v lehote 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. S tým, že napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala spoluprácu s účastníkmi konania, súd rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora dlho po uplynutí zákonnej lehoty. V predmetných exekučných konaniach neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať

nesústredene a so zbytočnými priet'ahmi tak, že súd pristúpil k rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora až po tak dlhej dobe. Žalobcovi tak vznikla majetková škoda ako aj nemajetková ujma, ktorú si žalobca v jednotlivých žalobách vyčísľil.

Pokiaľ išlo o vec 13C/129/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 175,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 165,96 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 2686/2003. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 175,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 165,96 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie vecí v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenencie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné priet'ahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený priet'ahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 11Er/3289/2003, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúcia bola vedená pod značkou EX 2686/2003 súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Ďuricom, Exekútorský úrad so sídlom vo Zvolene. Exekúcia bola vedená proti povinnému D. C.. Predmetom exekúcie bola pohľadávka vo výške 7.240,- Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 7.240,- Sk od 26.04.2003 do zaplatenia a ostatným príslušenstvom.

Žalobca v procesnom postavení oprávneného dňa 02.11.2009 doručil súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením číslo konania 11Er/3289/2003-24 zo dňa 22.04.2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.05.2010.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 13C/130/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 175,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 165,96 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 631/2004. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje

spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 175,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 165,96 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 11Er/390/2004, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúcia bola vedená pod značkou EX 631/2004 súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Ďuricom, Exekútorový úrad so sídlom vo Zvolene. Exekúcia bola vedená proti povinnému F. P.Á.. Predmetom exekúcie bola pohľadávka vo výške 7.200,- Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 7.200,- Sk od 13.10.2003 do zaplatenia a ostatným príslušenstvom.

Žalobca v procesnom postavení oprávneného dňa 02.11.2009 doručil súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením číslo konania 11Er/390/2004-22 zo dňa 31.03.2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.05.2010.

Pokiaľ išlo o vec 13C/132/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 175,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 110,64 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 2310/2004. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 175,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110,64 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom

čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 11Er/1672/2004, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúcia bola vedená pod značkou EX 2310/2004 súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Ďuricom, Exekútorský úrad so sídlom vo Zvolene. Exekúcia bola vedená proti povinnému L. P.S.. Predmetom exekúcie bola pohľadávka vo výške 3.340,- Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 3.340,- Sk od 16.12.2003 do zaplatenia a ostatným príslušenstvom.

Žalobca v procesnom postavení oprávneného dňa 02.11.2009 doručil súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením číslo konania 11Er/1672/2004-23 zo dňa 12.05.2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.06.2010.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 13C/133/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 175,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 1.161,72 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 405/2003. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 175,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.161,72 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 11Er/2935/2003, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúcia bola vedená pod značkou EX 405/2003 súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Matejovom, Exekútorový úrad so sídlom v Partizánskom. Exekúcia bola vedená proti povinnému J. P.. Predmetom exekúcie bola pohľadávka vo výške 40.000,- Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 40.000,- Sk od 07.06.2003 do zaplatenia a ostatným príslušenstvom.

Žalobca v procesnom postavení oprávneného dňa 08.10.2007 doručil súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením číslo konania 11Er/2935/2003-15 zo dňa 03.07.2009 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.12.2009.

Pokiaľ išlo o vec 11C/97/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 175,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 110,64 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 5480/2009. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 175,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110,64 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plytutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolventie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 11Er/510/2004, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúcia bola vedená pod značkou EX 5480/2009 súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Ďuricom, Exekútorový úrad so sídlom vo Zvolene. Exekúcia bola vedená proti povinnému I. P.Z.. Predmetom exekúcie bola pohľadávka vo výške 1.800,- Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 1.800,- Sk od 21.11.2003 do zaplatenia a ostatným príslušenstvom.

Žalobca v procesnom postavení oprávneného dňa 02.11.2009 doručil súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením číslo konania 11Er/510/2004-28 zo dňa 02.03.2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.05.2010.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 11C/104/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 175,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 442,56 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 755/2006. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 175,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 442,56 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie vecí v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenencie povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 11Er/4578/2006, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúcia bola vedená pod značkou EX 755/2006 súdnym exekútorom JUDr. Jánom Debnárom, Exekútorský úrad so sídlom v Lučenci. Exekúcia bola vedená proti povinnému O.. E. T.. Predmetom exekúcie bola pohľadávka vo výške 27.610,- Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 26.080,- Sk od 21.01.2006 do zaplatenia a ostatným príslušenstvom.

Žalobca v procesnom postavení oprávneného dňa 20.09.2010 doručil súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením číslo konania 11Er/4578/2006-32 zo dňa 23.05.2011 exekúciu zastavil. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.04.2014.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 11C/118/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 175,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 165,96 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 3024/2004. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje

spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 175,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 165,96 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčného povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 11Er/2021/2004, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúcia bola u exekútora vedená pod značkou EX 3024/2004 súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Ďuricom, Exekútorový úrad so sídlom vo Zvolene. Exekúcia bola vedená proti povinnému W. Z.. Predmetom exekúcie bola pohľadávka vo výške 8.120,- Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 8.120,- Sk od 31.01.2004 do zaplatenia a s ostatným príslušenstvom.

Žalobca v procesnom postavení oprávneného dňa 02.11.2009 doručil súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením číslo konania 11Er/2021/2004-12 zo dňa 16.02.2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Uvedené uznesenie v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14CoE/296/2010-35 zo dňa 14.12.2010 nadobudlo právoplatnosť dňa 11.01.2011.

Pokiaľ išlo o vec 11C/121/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 175,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 387,24 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 744/2007. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 175,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 387,24 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov

zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčnej povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 11Er/1123/2007, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúcia bola u exekútora vedená pod značkou EX 744/2007 súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Ďuricom, Exekútorový úrad so sídlom vo Zvolene. Exekúcia bola vedená proti povinnému Z.G. P.. Predmetom exekúcie bola pohľadávka vo výške 9.260,- Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 9.020,- Sk od 29.09.2006 do zaplatenia a s ostatným príslušenstvom.

Žalobca v procesnom postavení oprávneného dňa 02.11.2009 doručil súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením číslo konania 11Er/1123/2007-15 zo dňa 26.05.2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Uvedené uznesenie bolo rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41CoE/89/2013-64 zo dňa 22.05.2013 zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vo veci zapísanej pôvodne pod sp. zn. 11C/139/2012, tu si žalobca uplatnil titulom majetkovej škody sumu 175,- Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 829,80 Eur. Vec bola vedená exekútorom pod spisovou značkou EX 1908/2004. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorá mala pozostávať z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- Eur, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- Eur, nákladov na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- Eur, nákladov na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- Eur - celkovo teda mal žalobca vynaložiť vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústredenej činnosti exekučného súdu márne sumu požadovaných 175,- Eur. Žalobca tvrdil, že táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú lehotu.

Žalobca si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 829,80 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že správnym postupom exekučného súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu týmto rizikám: neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a neskorým ukončením procedúry exekučným súdom nastalo riziko insolvenčnej povinného. Pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v

súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- Eur, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to oboznámením sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení podaného návrhu, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Zvolen 11Er/1369/2004, jeho prílohami a zistil tento skutkový stav:

Žalobca, ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúcia bola vedená pod značkou EX 1908/2004 súdnym exekútorom JUDr. Jozefom Ďuricom, Exekútorský úrad so sídlom vo Zvolene. Exekúcia bola vedená proti povinnému R. T.. Predmetom exekúcie bola pohľadávka vo výške 21.067,- Sk s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 21.067,- Sk od 03.12.2003 do zaplatenia a s ostatným príslušenstvom.

Žalobca v procesnom postavení oprávneného dňa 02.11.2009 doručil súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením číslo konania 11Er/1369/2004-21 zo dňa 15.02.2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a súčasne exekúciu zastavil. Uvedené uznesenie v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17CoE/286/2011-33 zo dňa 29.09.2011 nadobudlo právoplatnosť dňa 01.12.2011.

Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril písomne podaním zo dňa 20.05.2013. Pokiaľ išlo o uplatnený nárok na náhradu škody, žalovaný poukázal na všeobecné podmienky pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2) vznik škody,
- 3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Žalovaný poukázal, že všeobecným predpokladom na zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. V praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov, a na zaslanie príslušného exekútorského spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods. 9 Exekučného poriadku, pričom súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa ods. 8 citovaného zákona zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený

Žalovaný pripustil, že v jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť. V takýchto prípadoch exekučný súd objektívne nemôže dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému súdnemu exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. Ďalej zdôraznil, že žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok na opravu, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa ustanovenia § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, pretože si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku. Súčasne žalovaný poukázal na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že pri posúdení či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v takýchto prípadoch postup

dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy, v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).

Vzhľadom na povahu úkonu, zákonom ustanovenú lehotu, lehotu v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy, a teda za nesprávny úradný postup.

Pokiaľ ide o existenciu prieťahov v konaní žalovaný uviedol, že podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. (účinnom od 01. 01.2013) pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní alebo právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Žalobca nepreukázal, že podal sťažnosť na prieťahy v konaní, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, ani existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ani právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z týchto dôvodov má žalovaný za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov.

Vo vzťahu k uplatnenej náhrade materiálnej škody vo výške 175,- Eur žalovaný uviedol, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Žalobca ale nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, žalovaný považoval za hypotetické. K tomuto názorovému presvedčeniu žalovaného viedla skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti s ohľadom na pravidelný beh vecí.

Žalobca však neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia, pretože nekonkretizoval či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk, a zároveň paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku ani za ušlý majetkový prospech. Žalobca by v každom konkrétnom konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadovať paušálne sumy za spomínané vecné všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové.

Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukazovaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje.

Z uvedeného mal súd za to, že žalobca právne relevantným spôsobom nepreukázal ani vznik škody, ani výšku škody.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Je pravdou, že žalobca poukazuje na viacero nálezov Ústavného súdu SR, kde rozhodoval o poskytnutí finančného zadostučinenia za zbytočné prieťahy. Poskytovanie finančnej satisfakcie však nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Nie je preto možné vychádzať z paušálnej sumy 663,88 Eur, ktorá by mala byť priznaná za každý rok prieťahov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti prihliadal aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave alebo nie. Pokiaľ však žalobca takýto prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybratých nálezov Ústavného súdu SR, keď predseda príslušného súdu nemal ani len teoretickú možnosť prípadnú nápravu zjednať. Ďalej treba zdôrazniť, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú právne bezvýznamné v predmetnom konaní, pretože náhradu škody a nemajetkovej ujmy si uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba (bližšie pozri rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011).

V neposlednom rade nie je možné nespomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s jeho aktivitou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známa notorieta, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval, a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Žalovaný poukázal na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)] 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia uvádza, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove.

Podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2005, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 238 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku v znení neskorších predpisov, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. Ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Podľa § 44 ods. 10 (do 31.12.2014 ods. 8) Exekučného poriadku v znení neskorších predpisov, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 11 Exekučného poriadku v znení neskorších predpisov, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 10 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj ako „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda

vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu a v čase začatia konania, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 16 ods. 4 veta prvá zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Predmetom nároku, ktorý žalobca v konaní uplatňuje je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, a to na základe zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Predmetná zodpovednosť za škodu je zákonom č. 514/2003 Z. z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu resp. nedbanlivosti. Pre úspešné uplatnenie nároku je však potrebné kumulatívne preukázať, že došlo k neprávnomu úradnému postupu, ďalej preukázať, že skutočne došlo k vzniku škody, ktorá je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu, a napokon je potrebné preukázať, že medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodu je vzťah príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku poškodenému, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim t.j. ak by nedošlo k neprávnomu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

Ťažiskový dôvod, o ktorý žalobca opieral svoj nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup je skutočnosť, že k zmene exekútora nedošlo v zákonnej 30 dňovej lehote. S tým, že v jednotlivých exekučných konaniach došlo k zbytočným prietahom v konaní. V danej súvislosti je potrebné uviesť, že v súdnej praxi nie zjednotená odpoveď na otázku, či má všeobecný súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody spôsobenej neprávny postupom právomoc skúmať, či rámci iného konania pred všeobecným súdom došlo k existencii prietahov konaní. Napriek uvedenému však súd dokazovanie v uvedenom smere vykonal, a to obsahom už uvedených jednotlivých exekučných spisov tunajšieho súdu, pričom z obsahu jednotlivých spisov zistil, že v každom z uvedených exekučných konaní išlo o exekúciu vykonávanú na základe exekučných titulov, ktorými boli buď rozsudok rozhodcovského súdu alebo notárska zápisnica.

Rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora je rozhodnutím procesnej povahy, pričom skôr ako exekučný súd o takomto procesnom návrhu oprávneného rozhodne, je nevyhnutne potrebné, aby súd v každej jednotlivéj exekučnej veci preskúmal a vyhodnotil splnenie zákonných predpokladov, ktoré umožňujú prijatie rozhodnutia o zmene exekútora. Rozhodnutie exekučného súdu o uvedenom návrhu je teda nie je len formálnym úkonom exekučného súdu, ale vyžaduje vyhodnotenie všetkých zákonných predpokladov vedenia exekúcie. Ak súd zistí, že v konkrétnej exekučnej veci nie sú splnené podmienky na ďalšie vedenie exekúcie, je nielen oprávnený, ale zároveň aj povinný na prvom mieste rozhodnúť o zastavení exekúcie, resp. o jej vyhlásení za neprípustnú, tak ako to exekučný súd vo všetkých pripojených exekučných spisoch uskutočnil. Ak teda exekučný súd prioritne

rozhodol o zastavení exekúcie, resp. o jej vyhlásení za neprípustnú nemožno mať za to, že takýto úradný postup je nesprávny, pretože neprichádza úvahy výklad, v zmysle ktorého by mal súd povinnosť prioritne rozhodnúť o procesnom návrhu oprávneného v prípade, ak je prebiehajúca exekúcia ako celok neprípustná, a sú dané dôvody na jej zastavenie, pretože ak by aj súd o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora rozhodol, tento by svoju zákonnú právomoc nemohol naplniť a v ďalšom vedení exekúcie pokračovať. Podľa názoru súdu by rozhodovanie o návrhu na zmenu exekútora skôr než súd vyrieši podstatnú otázku prípustnosti exekúcie nebolo ani v súlade so zásadou hospodárnosti.

Ak súd o zastavení exekúcie, resp. jej vyhlásení za neprípustnú, resp. o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v posudzovaných exekučných veciach rozhodol až s odstupom niekoľkých mesiacov, a teda nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od doručenia návrhu na súd, tak z uvedeného nemožno bez ďalšieho vyvodiť záver, že v konaní došlo k zbytočným prieťahom. Pokiaľ ide o samotnú 30 dňovú lehotu; právna úprava, z ktorej táto lehota vyplýva vstúpila do účinnosti až od 01.09.2005, a nedopadá na exekučné konania začaté pred 01.09.2005, čo vyplýva z § 238 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Na exekučné veci vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 11Er/3289/2003, 11Er/390/2004, 11Er/1672/2004, 11Er/2935/2003, 11Er/510/2004, 11Er/2021/2004 a 11Er/1369/2004, sa teda vzťahuje ustanovenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.08.2005, ktoré lehotu pre rozhodnutie exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora neupravuje. V predmetných konaniach teda exekučný súd predmetnou 30 dňovou zákonnou lehotou, na ktorú žalobca poukazoval viazaný nebol.

Dobu rozhodovania o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v trvaní niekoľkých mesiacov, resp. pristúpenie k tomu, že súd exekúciu, v ktorej bol takýto návrh podaný zastavil, resp. vyhlásil za neprípustnú až s odstupom niekoľkých mesiacov, nemožno považovať za neprimeranú s prihliadnutím na okolnosti konkrétnych konaní. Keď súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že žalobca inicioval začatie exekučných konaní hromadne, a zároveň v mnohých veciach podal hromadne aj návrhy na zmenu súdneho exekútora, a teda v rovnakom čase zaťažil všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musel počítať s technicko - administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho návrhoch bude rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Niekoľkomesačné omeškanie exekučného súdu je možné považovať za akceptovateľné vzhľadom na okolnosti prípadu a na právne stanovisko Ústavného súdu SR, v zmysle ktorého nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. právo na prejedanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR IV ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12. 2012), ktoré sa síce vzťahuje na pätnásťdňovú lehotu na rozhodnutie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ale analogicky je možné stiahnuť toto rozhodnutie aj na rozhodovanie o žiadosti o zmenu súdneho exekútora v tridsaťdňovej lehote od doručenia žiadosti. Možno teda konštatovať, že doba rozhodovania v trvaní niekoľkých mesiacov by bola vo všeobecnosti ústavne neudržateľná, ale v okolnostiach daného prípadu, keď z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že žalobca inicioval začatie exekučných konaní a podával návrhy na zmenu súdneho exekútora hromadne, túto lehotu možno považovať za ústavne akceptovateľnú. Ústavne akceptovateľná je teda aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie úkonu súdu (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II. ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013).

Existenciu prieťahov v jednotlivých exekučných konaniach nebolo možné konštatovať na základe vykonaného dokazovania obsahom jednotlivých exekučných spisov, a ani na základe iných dôkazov, keďže žalobca nepreukázal, že by sa v príčinnej súvislosti s tvrdenými prieťahmi viedlo disciplinárne konanie, rozhodoval o porušení práva na konanie bez zbytočných prieťahov Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva.

Zároveň je potrebné zvýrazniť, že účinky pôvodného návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie zostali zachované, pričom žalobca žiadnym dôkazom nepreukázal, že pôvodne poverení súdni exekútori, ktorí mali až do rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie, resp. o zmene exekútora oprávnenie, ale aj povinnosť v predmetných veciach konať, by túto svoju zodpovednosť akýmkoľvek spôsobom zanedbali, a prípadne, že by voči nim bola za uvedené konanie vyvodená profesná zodpovednosť.

Na základe uvedeného mal konajúci súd za to, že žalobca neprávny úradný postup ani v jednej z posudzovaných exekučných vecí nepreukázal.

Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku majetkovej škody, či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Avšak súd napriek tomu dodáva, že žalobca vznik majetkovej škody, ale aj nemajetkovej ujmy žiadnym relevantným dôkazným prostriedkom nepreukázal, a táto v celom priebehu konania zostala len v rovine tvrdenia, a teda žalobca ani v uvedenom smere neunesol dôkazné bremeno, ktorého mu z jeho procesného postavenia vyplývalo. Ani to však nič nemení na tom, že ak jeden z predpokladov nevyhnutných pre vznik zodpovednosti za škodu, a to v danom prípade nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený a preukázaný, tak k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom nedošlo.

Súd mal na základe vyššie uvedeného za to, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a preto považoval žalobu za právne neopodstatnenú a neodôvodnenú.

Na základe uvedeného a po vykonaní dokazovania súd zamietol nároky žalobcu vo všetkých deviatich veciach vedených pôvodne pod spisovými značkami 13C/129/2012, 13C/130/2012, 13C/132/2012, 13C/133/2012, 11C/97/2012, 11C/104/2012, 11C/118/2012, 11C/121/2012 a 11C/139/2012, ktoré boli na základe uznesenia č.k. 13C/129/2012-14 zo dňa 13.12.2012 spojené na spoločné konanie a vedené ďalej pod spisovou značkou 13C/129/2012.

V zmysle zásady úspechu účastníka v konaní podľa § 142 ods. 1 O.s.p. žalovanému náležalo právo na náhradu vzniknutých trov konania. Súd mu však náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovaný v prípade úspechu túto nepožadoval.

Žalobca v predmetnom konaní doručil súdu dňa 09.09.2013 žiadosť o prerušenie konania sp. zn. 13C/129/2012 až do právoplatného rozhodnutia Ústavného SR o ústavnej sťažnosti žalobcu, ktorej predmetom je porušenie jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci.

O uvedenom návrhu na prerušenie konania bolo tunajším súdom rozhodnuté dňa 12.09.2013 tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania bol uznesením č.k. 13C/129/2012-63 zamietnutý. Z dôvodu podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý uznesením zo dňa 29.11.2013 č.k. 12Co/588/2013-116 uznesenie okresného súdu potvrdil.

Opätovne po nariadení pojednávania v danej veci žalobca doručil súdu dňa 05.03.2015 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásad nestrannosti súdu a sudcu zo dňa 05.03.2015, kde navrhol, aby súd konanie vedené pod sp. zn. 13C/129/2012 prerušil a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci. Po oboznámení sa s podaním doručeným súdu dňa 09.09.2013 a 05.03.2015 súd konštatuje, že sa jedná o totožné podania z rovnakých dôvodov.

Podľa § 103 O.s.p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 159 ods. 3 O.s.p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Tak ako vyplýva z ustanovenia § 103 O.s.p. povinnosťou súdu je kedykoľvek v priebehu konania skúmať, či sú splnené procesné podmienky pre konanie vo veci. Medzi procesné podmienky patrí aj podmienka prekážky právoplatnej rozhodnutej veci. Ak súd zistí, že o tej istej veci už bolo právoplatne rozhodnuté, konanie z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci zastaví (§ 104 ods. 1, veta prvá O.s.p.). O prekážku veci rozsúdenej ide v prípade ak už o takejto veci bolo zo strany súdu raz rozhodované. To znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo nemožno rozhodovať opäť. Teória procesného práva vymedzuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci dvomi kritériami a to totožnosťou osôb, t.j. účastníkov konania a totožnosťou predmetu konania. V danej veci sú splnené obe kritériá a to totožnosť účastníkov konania, ako aj totožnosť predmetu konania, a to žiadosť o prerušenie konania z tých istých dôvodov, o ktorých už raz súd rozhodol. Vzhľadom k tomu, že bol súd toho názoru, že sa jedná o prekážku veci rozsúdenej a s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky konania, a konanie o návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 05.03.2015 práve s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia zastavil.

Dňa 06.03.2015 žalobca súdu doručil návrh na prerušenie konania zo dňa 05.03.2015, ktorý odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. V uvedenom konaní vystupujú na strane žalovaných v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 2. rade spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598. Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 07.10.2013 v súlade s § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť žalovaný v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, pričom ide o nasledovné otázky:

1. Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia?
2. V prípade ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?
3. Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovedať členský štát; možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?
4. Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Zodpovedanie uvedených prejudiciálnych otázok má podľa žalobcu pre ďalší priebeh konania a rozhodnutie v konaní vedenom pred tunajším súdom pod sp. zn. 13C/129/2012 zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydávaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Na základe uvedených dôvodov navrhol žalobca konanie sp. zn. 13C/129/2012 prerušiť v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p..

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa názoru tunajšieho súdu v konaní, ktoré je vedené Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu v konaní vo veci samej. A to, ani pokiaľ ide o dotknuté vnútroštátne konanie vedené Okresným súdom Prešov, ktorého predmet, ale aj okruh účastníkov je odlišný od konania vedeného tunajším súdom pod sp. zn. 13C/129/2012. Rovnako podľa názoru súdu ani konanie o prejudiciálnych otázkach, ktoré boli v rámci predmetného vnútroštátneho konania Okresným súdom Prešov Súdneho dvora položené nie je

konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu vo veci samej.

Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete článku 267 ZFEÚ. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu unijného práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka unijného práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu únieového práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad unijného práva. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva (tiež o jeho výklade alebo o jeho platnosti), teda, musí mať bezprostredný súvis so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom v tom zmysle, že ho determinuje po stránke právnej. Zároveň prejudiciálna otázka nastolená Súdnemu dvoru nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcej konaniu, jej potenciálne zodpovedanie musí mať reálny dosah na prebiehajúci spor, a zároveň nesmie ísť o otázku hypotetickú v tom zmysle, že táto otázka nemá reálny základ v prejednávanom spore. Účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdnym dvorom pri výklade práva EÚ. Konanie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je založené na delbe úloh medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom. Je vecou len vnútroštátneho súdu, pred ktorým začal spor, a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozsudku o prejudiciálnej otázke pre vydanie rozsudku vo veci samej, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položí Súdnemu dvoru (porov. napr. nález ÚS SR č.k. II. ÚS 163/2010-70 zo dňa 18.04.2012).

Nakoľko v konaní sp. zn. 13C/129/2012 pre rozhodnutie súdu vo veci samej nevystala potreba aplikácie unijného práva, v dôsledku toho nemohla v predmetnom konaní nastať ani potreba výkladu unijného práva. Z uvedeného dôvodu tunajší súd nemal dôvod položiť Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky ohľadom výkladu unijného práva, a z rovnakého dôvodu nemá ani dôvod na prerušenie konania na základe toho, že pred Súdnym dvorom prebieha konanie o prejudiciálnych otázkach, odpoveď na ktoré podá Súdny dvor pre účely rozhodnutia v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Na základe uvedeného, súd návrh žalobcu zo dňa 05.03.2015, ktorým žiadal konanie v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. prerušiť, ako v plnom rozsahu nedôvodný zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 práv veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.
 1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
 3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
 4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
 6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
 7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
 8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,
 9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
 10. bol odvolacím súdom schválený zmier,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.
1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
 2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
 3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,
 4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa,
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).